

Svajonų
ROMANAI

Aistra

EMILY MCKAY

Viskas, ko jam reikia

9,79 Lt / 2013 rugsėjis–spalis

BROLIAI
KEINAI

Knygute.lt

**Emily McKay
(Emili Makei)**

VISKAS, KO JAM REIKIA

Antrasis trilogijos
Broliai Keinai
romanas

Versta iš Emily McKay, All He Really Needs, 2013
© Emily McKay, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Lina Kubiliūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-706-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Grifinas Keinas tikrai mokėjo mylėti moterį.

Jau ne pirmą sykį Sidnė Edvards apie tai pagalvojo. Tiesą sakant, ir šiandien jau ne vieną kartą mąstė apie tai. Ak, ką jis išdarinėjo su jos kūnu – nepadorius, nuodėmingus ir nuostabius dalykus.

Bet juk tai Grifinas. Nepadorus. Nuodėmingas. Nuostabus.

Ir visiškai, absoliučiai kitoks nei ji. Net dabar, prabėgus keturiems slapto bendravimo mėnesiams, Sidnė vargiai galėjo patikėti tuo, ką jis su ja daro. Ką ji leidžia jam daryti. Nors, sąžiningai prisipažinus – maldauja, kad jis tai darytų.

Maldauja. Ji, Sidnė Edvards.

Pats senamadiškiausias, konservatyviausias ir atsakingiausias žmogus, kokį ji pažįsta. Sidnė tirpo nuo Grifino rankų. Ir dabar viena iš jų suko gundančius ratus ant nuogos jos šlaunies.

– Man reikia eiti, – sumurmėjo ji ir pabandė išsisukti.

- Ne, - iš jo gerklės atsklidęs garsas buvo žemas ir savininkiškas, panašesnis į urzgimą nei į žodžius. Jo ranka pakilo Sidnės šlaunimi ir sustojo prie pilvuko, kai jis dar kartą ją prisitraukė. - Dar ne.

- Aš vėluoju į darbą.

Sidnė nė pati nepatikėjo, kad priešinosi. Tik ne dabar, kai jo pirštai slydo prie garbanėlių jos tarpukojoje. Ne dabar, kai nugara išsilenkė, o drėgnas centras priartėjo prie jo.

- Tai ir vėluok, - suniurnėjo jis ir krimstelėjo jai į petį.

Vakar jie dusyk mylėjosi ir vieną kartą šįryt. Paprastai Sidnė nelikdavo jo apartamentuose. Grįždavo namo, išsimaudydavo ir atsikratydavo Grifino daug anksčiau, tad nerizikuodavo vėluoti į darbą.

Bet vakar vakare Grifinas grįžo iš užsienio. Prieš tai jis buvo kitoje kelionėje. Trumpai tariant, pastaruoju metu jo gyvenimo būdas jai tiko.

Sidnei jo nereikėjo.

Ji net nepasiilgo jo.

Ji tik... troško jo prisilietimų. O tai visai kas kita nei ilgesys.

Sidnė žinojo, kad jos santykiai su Grifinu

keistoki. Visiškai priešingi jos prigimčiai.

Ne lovoje jiedu praleisdavo labai mažai laiko. O lovoje jis apdovanodavo ją dėmesiu. Ne paprastu, – Sidnė net sunerimo, kad gali tapti priklausoma nuo jo prisilietimų, – lyg ji būtų iš tų, kurios leidžia sau būti silpnos ir priklausomos.

Be to, jai dvidešimt septyneri. Ji jauna ir sveika. Nenormalu būtų, jei nesižavėtų tokiu vyru kaip Grifinas. Sidnė nė kiek nesijaudino, kad gali per daug prisirišti. Juk tai Grifinas Keinas. Žavingas plevėsa. Flirtuojantis biure. Trečdalis Keinų turtų paveldėtojas. Svarbiausia, kad jis – netinkamas partneris jai.

Sidnė nesuko sau galvos dėl to, jog vakar, vos gavusi žinutę, kad Grifinas nusileido tarp tautiniame Hiustono oro uoste, ji pašoko iš lovos ir atlėkė tiesiai į jo apartamentus miesto centre susitikti su juo. Buvo vėlu. Todėl, be abejonės, ji nusižengė savo taisyklei nepasilikti nakčiai. Trečią ryto niekas nenorėjo vairuoti.

Sidnė visai nesijaudino, jog neįtūtė nerimo dėl to, kad pavėluos į darbą.

Bet ji vis tiek stengėsi apgauti Grifiną, nors savęs jai apgauti nepavyko.

– Tau vėluoti į darbą – įprasta ir normalu. Tu

esi Grifinas Keinas. Kompanija priklauso tavo šeimai. Žmonės tau bet ką atleis.

- Ir aš ką tik sugrįžau iš Norvegijos.

- Maniau, kad iš Švedijos.

Tarsi būtų koks nors skirtumas. Jis visada grįžta iš vienos egzotiškos vietos ir keliauja į kitą.

- Tavo bosas šiandien nė nepasirodys.

Grifino pirštai surado Sidnės geidulio centrą ir glamonėjo taip, kad ji ėmė virpėti ir vėl susijaudino.

Jos protas tuščiai maištavo. Reikėtų būti stipresnei. Turėti bent šiek tiek valios dėl to, ką jis siūlo. Bet ji nebuvo ir neturėjo.

Be to, nuo dar vieno karto neskaudės.

Karštas Grifino penis glostė drėgnas jos raukšleles. Jis buvo taip arti. Sidnei tereikėjo pasukti klubus ir krutėti taip, kad priimtų jį. Grifinas įsiskverbė greitai ir skubriai. Vienas jos judesys ir jiedu gavo tai, ko abiem reikėjo.

Sidnės nugara išlinko, ji pasiruošė atsiduoti geiduliui, bet Grifinas apvertė ją ant nugaros. Viena ranka prispaudė abi jos rankas jai virš galvos, kita – glostė jos raukšleles, vertė išsiriesti ir aimanuoti.

- Atsimerk, – jo balsas buvo toks pat meilus,

kaip ir įsakmus.

Sidnė tebebuvo stipriai užsimerkusi, troško, kad jo pirštai judėtų greičiau ir privestų prie bedugnės.

Bet Grifinas sustojo. Sidnė žinojo, kad jis erzina ją, laukia, kol gaus tai, ko pats nori. Ji pasukiojo klubus, atsitrenkė į jo ranką ir į kietą penį. Kulnais įsirėmė į čiužinį, kilstelėjo užpakaliuką, troško, kad jis panirtų į ją.

- Atsimerk, - pakartojo jis, lieté, gundė ją, bet tebebuvo nepasiekiamas.

Sidnė sukando dantis ir atsimerkė. Ji norėjo sudeginti jį žvilgsniu dėl to, kad jis laiko jos ranką, bet sekso troškulys atėmė jėgas ir ryžtą. Jos pasipriešinimas nuaidėjo kaip pasitenkinimo aimana.

Grifinas palinko virš jos, paprastai nerūpestingą jo šypseną iškraipė susitvardymas. Jis ją erzino, bet ir pats už tai sumokėjo. Šave jis taip pat kankino. Sidnė nusišypsojo - nirtulingas vyro veidas išdavė, kaip jam sunku valdytis.

Grifinas nusikeikė ir puolė ant jos. Ji priėmė kiekvieną jo įsiskverbimą, visąlaik spigindama jam į akis, kol pajuto, kaip jo savitvarda sprogo ir jis pats užsimerkė. Tik tada ji pasidavė ir

savo pačios orgazmui.

Grifino kūnas ant jos buvo karštas ir sunkus, tačiau jausmas buvo malonus. Sidnė jautė pasitenkinimą. Ne tik fiziškai, jos savimeilė taip pat buvo paglostyta. Gal jai ir reikia Grifino, bet jam ji reikalinga ne mažiau.

Jis nuslinko nuo jos ir šįkart, kai prisitraukė ją, Sidnė nesipriešino. Jis teigus. Jos bosas, Deltonas Keinas, šiandien nepasirodys. Šiandien jo darbotvarkėje nėra planų: jokių susirinkimų, dėl kurių reikėtų sukiniėtis aplinkui, jokių susitikimų, į kuriuos reikėtų skubėti. Pagaliau ji gali džiaugtis palaiminga laisve. Niekas jos nepasiges.

Nors Sidnė vėlavo į darbą, nors prieš išeidama dar turėjo nusimaudyti ir užkąsti, ji vis tiek leido sau snūstelėti. Jautėsi išsekusi ir pasisotinusi, be to, ji nurimo supratusi, kokie iš tikrųjų yra jų santykiai.

*****

Grifinas turėjo jaustis pavargęs, bet nesijautė. Turėjo netekti jėgų ir nebegeisti Sidnės, tačiau jis geidė.

Nors ir pavargęs, jis negalėjo miegoti. Tebe-

gyveno Norvegijos laiku. O gal Švedijos? Pastaruoju metu tiek daug keliavo, kad vargiai susigaudė, kur buvo, o kur ne.

Todėl padarė tai, ką paprastai darydavo, kai negalėdavo užmigti. Įsijungė televizorių ir į dubenėlį prisipylė dribsnių. Zefyrai *Lucky Charms* dribsniuose buvo bepradedą minkštėti, kai sučirškė durų skambutis. Grifinas nė už ką gyvenime nebūtų atspėjęs, kas atėjo.

Atidaręs duris prieangyje pamatė Deltoną, savo brolių. Deltonas, kuris paprastai atrodydavo kaip nužengęs iš *Brooks Brothers* reklamos, vilkėjo suglamžytus marškinėlius ir džinsus. Dėl Dievo meilės, jis vilkėjo džinsus. Grifinas nė nenutuokė, kad Deltonas turi džinsus. Bet jis stovėjo priešais. Vargšas atrodė visiškai išsekęs. Tarsi kelios pastarosios dienos būtų jį sugniuždžiusios ir pastūmėjusios į akligatvį.

Nežinodamas, kaip pasisveikinti su broliu, Grifinas tarstelėjo:

- Labas, o tu ankstyvas.

Deltonas įdėmiai nužvelgė nuogas Grifino pėdas, apatinę pižamos dalį, kurią šis užsimaukšlino anksčiau nei prieš penkias minutes, prieš padėdamas dribsnius ant staliuko priešais televizorių.

- Aš ne ankstyvas, - abejingai atrėmė Deltonas. - Jau beveik vidurdienis.

Beveik vidurdienis. Šūdas, jis tikrai užlaikė Sidnė ilgiau, nei reikia.

Pagalvojęs apie Sidnė Grifinas įsmeigė akis į Deltoną. Deltonas - jos bosas. Ir, kiek jiems žinoma, Deltonas nenutuokia, kad jo brolis miega su jo padėjėja. Grifinas nemano, kad Deltonas supyktų, bet, po perkūnais, kas jį žino?

Apsimetęs abejingu Grifinas pasilenkė ir žvilgtelėjo į laikrodį televizoriuje, paskui nusijuokė:

- Penkios po vienuolikos. Dar ne vidurdienis. Aš tik vakar grįžau iš Viduriniųjų Rytų. - O gal Norvegijos? Ar Švedijos? Velniaiva.

Grifinas tikėjosi, kad ne tik pats, bet ir Deltonas nepamena, iš kur jis sugrįžo. Švedija ar Norvegija - pirmiausia susitiko su Bergenu Petro, paskui Jemene laukė kitas susitikimas. Abi kelionės truko ne ilgiau kaip dvi dienas. Paskui Grifinas pasiėmė dvi dienas asmeniui reikalams, pasidarė sau ilgąjį savaitgalį, kurį praleido Ruandoje. Nė vienas iš Keinų nežino apie Ruandą, bet Grifinui tai buvo svarbiausia kelionės dalis.

Jis slapčia prisijungė prie tarptautinės pagalbą teikiančios organizacijos *Hope2O*. Ruandoje lankėsi organizacijos vardu, kad įrengtų vandens regioną.

Darbo reikalais Grifinas keliavo po visą pasaulį. Žinoma, niekas iš Keinų nežinojo, kad jis dirba su *Hope2O*. Keinams buvo leista aukoti tam tikroms labdaros organizacijoms, bet visi šeimos nariai retai tiesiogiai susidurdavo su skurdu. Jiems žema užsiimti tokiais *purvinais* reikalais. Keinams gailestis yra silpnybė. Grifinas nenorėjo, kad kas nors šeimoje – taip pat ir jo brolis – žinotų, koks jis *silpnas*.

Grifinas nužingsniavo atgal prie sofos.

– Ei, gal nori užkąsti?

– Ne, ačiū. – Deltonas uždarė duris ir nusekė paskui brolių.

– Nori kavos? – paklausė Grifinas.

– Taip. Norėčiau.

Grifinas priėjo prie kavos aparato. Nors jo virtuvė buvo pilna įmantrių prietaisų, dauguma jų buvo nenaudojami. Virtuvė buvo sujungta su svetaine, išdailinta išpuoselėtu juodu granitu ir prabangiais baldais. Jo namų šeiminiškė pasirūpino būtiniausiais produktais. Kava, dribsniais, šviežiu pienu, atšaldyta mėsa ir

duona.

Paspaukęs kelis *Saeco Espresso* kavos aparato mygtukus leido jai daryti stebuklus. Ji darė pačią nuostabiausią kavą, bet dirbo velniškai lėtai.

Žvilgtelėjęs į svetainę pamatė Deltoną, alkūnėmis įsiremęs į kelius, rankomis susiėmusį už galvos. Vyrukas atrodė sugniuždytas, Grifinas manė, kad pamatyti tokį brolių – neįmanoma.

Deltonas visą gyvenimą šoko pagal tėvo dūdelę ir iki šiol Grifinui atrodė, kad Deltonui tai visai netrukdo. Kuperis buvo kitoks. Jis – nesantuokinis Holisterio sūnus. Ir su šeima, galima sakyti, neturi nieko bendro.

Pats Grifinas nusilenkė Holisterio valiai priimdamas darbą, kurį šiuo metu dirba *Keinų įmonėse*. Nes *Keinų įmonės* apima naftos konglomeratą, žemės paruošimą bei bankininkystę, kurie plėtojami Jungtinėse Valstijose, o ne tarptautiniuose rinkodaros vandenyse. Jo darbą galima vadinti šilta vietele. Ją sukūrė Holisteris tik tam, kad prisiviliotų Grifiną pas save. Holisteriui patiko kontroliuoti savo sūnus. O Grifinui patiko apvali suma algalapyje ir kelionės į užsienį. Jis niekada nepavydėjo Deltonui, kuris turėjo paveldėti šeimos verslą.

Deltonas buvo kompanijos vadovas, Kuperis – šeimos atstumtasis, o Grifinas pildė mažiausius visų lūkesčius. Iki šiol visi buvo laimingi.

Kiek daugiau nei prieš savaitę Holisteris, gulintis mirties patale, susikvietė visus pas save. Panašu, kad žinia apie artėjantį jo galą pasiekė pasaulį. Kažkokia mylimoji, kurią jis labai seniai paniekino, atsiuntė pagiežingą anoniminį laišką, kuriame rašoma, jog Holisteris turi dukterį, apie kurią nieko nežino. Moteris, parašiusi laišką, norėjo, kad jis numirtų, nesuradęs dukters.

Tą laišką Holisteris priėmė už gryną pinigą. Todėl jis pateikė iššūkį: kuris iš sūnų suras pradingusią dukterį, paveldės visą Holisterio turtą. Jeigu nei vienas jos neras, *Keinų įmonių* dalis, priklausanti Holisteriui, atiteks valstybei.

Taip, Grifiną nervino, kad tėvas šitaip jais žaidžia, bet jis per daug dėl to nesijaudino. Jis suprato, kad Deltonas yra labiausiai suinteresuotas surasti tą merginą. Nes jis gali daugiausia prarasti.

Jeigu pavargęs Deltono veidas dabar ką nors išdavė, tai faktą, kad jų pamestos sesers paieškos – bevaisės....